

ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการออกกฎระเบียบ*

Vermont Yankee Nuclear Power^๑ v. NRDC^๒, 435 U.S. 519 (1978)

ศาลไม่อาจกำหนดค้ำบังคับให้ฝ่ายปกครองออกกฎระเบียบ (Rulemaking) ตามขั้นตอนหรือกระบวนการที่ศาลกำหนดได้ เนื่องจากฝ่ายปกครองมีดุลพินิจที่จะกำหนดขั้นตอนต่าง ๆ เพิ่มเติมในการออกกฎระเบียบได้ ภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด

ข้อกฎหมาย

ตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณู ค.ศ. ๑๙๕๔ (The Atomic Energy Act of 1954) ให้คณะกรรมการพลังงานปรมาณู (The Atomic Energy Commission (AEC))^๓ มีอำนาจ

* แปลสรุปและเรียบเรียงจากคำพิพากษาศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาในคดีระหว่าง บริษัท พลังงานนิวเคลียร์ เวอร์มอนท์ แยกกี กับ กลุ่มรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ลงวันที่ ๓ เมษายน ค.ศ. ๑๙๗๘ โดยนางสาวณัฐพร อรุณทอง พนักงานคดีปกครองชำนาญการ กลุ่มศึกษากฎหมายมหาชน ๒ ศูนย์ศึกษากฎหมายมหาชน สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง (ข้อมูลจาก <http://supreme.justia.com/us/435/519/case.html>)

^๑ บริษัท พลังงานนิวเคลียร์ เวอร์มอนท์ แยกกี (Vermont Yankee Nuclear Power Corporation) เป็นบริษัทที่ผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานนิวเคลียร์ได้สูงถึง ๕๕๐ เมกะวัตต์ ซึ่งเพียงพอต่อความต้องการใช้ไฟของประชาชนประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คริวเรือน คิดเป็นจำนวนกระแสไฟฟ้าประมาณร้อยละ ๘๐ ของไฟฟ้าที่ผลิตขึ้นในมลรัฐเวอร์มอนท์ บริษัทนี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๒ และเป็นบริษัทที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของบริษัทบริการสาธารณะเวอร์มอนท์กลาง (Central Vermont Public Service Corporation) ซึ่งดำเนินการในรูปแบบของบริษัทที่จัดตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะ (ข้อมูลจาก <http://www.cvps.com>)

^๒ กลุ่มรักษาทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Defense Council (NRDC)) เป็นกลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยการรวมตัวกันของประชาชนที่เป็นสมาชิกกว่าหนึ่งล้านสองแสนคน และกลุ่มนักเคลื่อนไหวจากสาขาอาชีพต่างๆ เช่น นักกฎหมาย นักวิทยาศาสตร์ และวิชาชีพอื่นๆ โดยดำเนินกิจกรรมเพื่อวัตถุประสงค์ในการปกป้องรักษาชีวิตสัตว์ป่าและพื้นที่ธรรมชาติ เพื่อให้มนุษย์และสิ่งมีชีวิตบนโลกมีสุขภาพที่ดีและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี (ข้อมูลจาก <http://www.nrdc.org>)

^๓ คณะกรรมการพลังงานปรมาณูเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยสภาองเกรสภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพื่อสนับสนุนและควบคุมให้เกิดสันติภาพด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีปรมาณู ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณู ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ (The Atomic Energy Act) ซึ่งเป็นกฎหมายที่โอน (มีต่อหน้าถัดไป)

อย่างกว้างขวางในการออกกฎระเบียบเพื่อการพัฒนาพลังงานปรมาณูได้ ดังนั้น หากบริษัทเอกชนรายใดประสงค์จะดำเนินกิจการและก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ ก็จะต้องยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง (A permit to construct or a construction permit) และยื่นคำขออนุมัติให้ดำเนินกิจการดังกล่าว (A license to operate or an operating license) ต่อคณะกรรมการพลังงานปรมาณูก่อน

สำหรับขั้นตอนการขออนุญาตก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ ผู้ประกอบการจะต้องยื่นคำขออนุญาตพร้อมจัดทำรายงานวิเคราะห์ความปลอดภัยเบื้องต้น รายงานสภาพสิ่งแวดล้อม และข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จากนั้นเจ้าหน้าที่จากคณะกรรมการพลังงานปรมาณูและคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของเครื่องปฏิกรณ์ (The Advisory Committee on Reactor Safeguard (ACRS)) ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ในด้านพลังงานปรมาณูจะทำหน้าที่ในการพิจารณาตรวจสอบอันตรายและระบบคุ้มครองความปลอดภัยของเครื่องปฏิกรณ์ภายในโรงไฟฟ้างดังกล่าว โดยเจ้าหน้าที่จะนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาว่าเป็นไปหลักเกณฑ์ที่กฎหมายว่าด้วยนโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ค.ศ. ๑๙๖๙ (The National Environmental Policy Act of 1969 (NEPA)) กำหนดไว้หรือไม่ และจัดเตรียมร่างรายงานสรุปผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ซึ่งร่างรายงานดังกล่าวอาจมีการแก้ไขเพิ่มเติม หลังจากที่เผยแพร่ให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นแล้ว เพื่อจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ต่อไป หลังจากนั้นคณะกรรมการพิจารณาใบอนุญาตและความปลอดภัยทางปรมาณู (The Atomic Safety and Licensing Board) จะพิจารณาโดยเปิดเผยต่อสาธารณะก่อนจะวินิจฉัยว่าเห็นควรจะออกใบอนุญาตให้หรือไม่ โดยพิจารณาจากเหตุผลหลักคือการก่อสร้างและการดำเนินกิจการโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ดังกล่าวจะต้องไม่ก่อให้เกิดความเสี่ยงเกินความจำเป็น และผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมต้องได้สัดส่วนกับการอนุมัติให้ดำเนินกิจการ ซึ่งคำวินิจฉัยดังกล่าวอาจอุทธรณ์ได้ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ใบอนุญาตและความปลอดภัยทางปรมาณู (The Atomic Safety and Licensing Appeal Board) และต่อคณะกรรมการพลังงานปรมาณู ส่วนคำวินิจฉัยในขั้นสุดท้าย

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๓)

การควบคุมพลังงานปรมาณูจากทหารสู่ประชาชน ต่อมาได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมาย องค์กรนี้จึงแบ่งออกเป็นคณะกรรมการควบคุมด้านนิวเคลียร์ (The Nuclear Regulatory Commission (NRC)) และสำนักวิจัยและพัฒนาพลังงาน (The Energy Research and Development Administration) ซึ่งทำหน้าที่ในการส่งเสริมสนับสนุนการใช้พลังงานนิวเคลียร์ และควบคุมดูแลให้เกิดความปลอดภัยด้วย (ข้อมูลจาก <http://www.nrc.gov/>)

ก็อาจอุทธรณ์ต่อไปยังศาลอุทธรณ์ (The Court of Appeals) ได้ กระบวนการดังกล่าวนี้ให้นำไปใช้กับขั้นตอนการขออนุมัติให้ดำเนินกิจการโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ด้วย

ข้อเท็จจริง

เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้พิจารณา ทบทวนข้อเท็จจริง เหตุผลความจำเป็น ประกอบกับข้อบังคับต่างๆ แล้วเห็นควรอนุญาตให้ บริษัทพลังงานนิวเคลียร์ เวอร์มอนท์ แยกกี (Vermont Yankee Nuclear Power Corporation) ผู้ยื่นคำร้อง ดำเนินการก่อสร้างและอนุมัติให้ดำเนินกิจการโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ที่เมือง เวอร์นอน (Vernon) มลรัฐเวอร์มอนต์ได้ แต่กลุ่มรักษาทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Defense Council (NRDC)) ได้โต้แย้งคัดค้านการอนุมัติดังกล่าว ในประเด็นที่เกี่ยวกับ ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมจากการหมุนเวียนเชื้อเพลิงและการกำจัดกากของเสีย ซึ่งต่อมา ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๗๒ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ใบอนุญาตและความปลอดภัย ทางปรมาณูก็ได้พิจารณารับรองผลการอนุมัติดังกล่าว และคณะกรรมการพลังงานปรมาณู ได้อนุมัติให้บริษัท เวอร์มอนท์ แยกกี ดำเนินกิจการโรงไฟฟ้า โดยอ้างอิงตามคำวินิจฉัย ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๗๒ คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้เริ่ม ดำเนินกระบวนการออกกฎระเบียบ (Rulemaking Proceedings) เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณา ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมต่างๆ จากการหมุนเวียนเชื้อเพลิงยูเรเนียม (Uranium fuel cycle) สำหรับเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ โดยสรุปเป็นรายงานที่เรียกว่า “รายงานสำรวจทางสิ่งแวดล้อม ของการหมุนเวียนเชื้อเพลิงนิวเคลียร์” (Environmental Survey of the Nuclear Fuel Cycle) เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณาอนุมัติให้ดำเนินการสำหรับผู้ประกอบการแต่ละราย

สำหรับขั้นตอนการพิจารณาเพื่อออกกฎระเบียบ คณะกรรมการพลังงานปรมาณู ได้แจ้งว่า ในการรับฟังความคิดเห็นเพิ่มเติมนั้น จะต้องมีการเปิดเผยข้อมูลจากรายงานสำรวจ ทางสิ่งแวดล้อม และรายละเอียดอื่นๆ ต่อสาธารณชน โดยผู้เข้าร่วมในการพิจารณาหรือตัวแทน ที่ปรึกษาจะได้รับโอกาสตามสมควรในการเสนอความคิดเห็นของตน ด้วยการแถลงการณ์ เป็นหนังสือหรือด้วยวาจาและบันทึกรวบรวมไว้ในรายงาน ส่วนในขั้นตอนสุดท้ายของ การพิจารณา คณะกรรมการพลังงานปรมาณูจะเผยแพร่สำเนารายงานดังกล่าวต่อสาธารณชน และเปิดโอกาสให้มีการยื่นคำแถลงการณ์เป็นหนังสือได้อีก ๓๐ วัน

ก่อนการพิจารณาออกกฎระเบียบที่นำมาใช้ในการจัดการผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม คณะกรรมการพิจารณาใบอนุญาตฯ ได้จัดการประชุมพิจารณาเพื่อรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่จากคณะกรรมการพลังงานปรมาณู องค์การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (The United States Environmental Protection Agency) บริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์ที่ใช้กับเครื่องปฏิกรณ์ องค์การการค้าทางด้านอุตสาหกรรมนิวเคลียร์ กลุ่มบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้า ตัวแทนจากกลุ่มต่างๆ อีก ๗๙ กลุ่ม และประชาชนทั่วไป รวมถึงกลุ่มรักษาทรัพยากรธรรมชาติด้วย ภายหลังจากการประชุมพิจารณาดังกล่าวแล้ว เจ้าหน้าที่จากคณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้รวบรวมเอกสารเพิ่มเติมและนำไปแก้ไขเพิ่มเติมในรายงานการสำรวจทางสิ่งแวดล้อมฯ เพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น จากนั้นคณะกรรมการพิจารณาใบอนุญาตฯ จึงได้จัดส่งรายงานความเห็นดังกล่าวไปยังคณะกรรมการพลังงานปรมาณู

ต่อมาในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๗๔ คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้ออกกฎระเบียบ และรับรองขั้นตอนกระบวนการพิจารณากฎระเบียบและระบุว่า รายงานต่างๆ รวมถึงรายงานการสำรวจทางสิ่งแวดล้อมฯ ได้ให้ฐานข้อมูลที่เพียงพอแก่การพิจารณาออกกฎระเบียบแล้ว และในท้ายที่สุด คณะกรรมการได้พิจารณาว่า ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของการหมุนเวียนเชื้อเพลิงยูเรเนียมแสดงให้เห็นว่าไม่มีนัยสำคัญทางสิ่งแวดล้อม จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎระเบียบดังกล่าวต่อรายงานการสำรวจทางสิ่งแวดล้อมของบริษัทเวอร์มอนต์ แองก์ ซึ่งได้ยื่นไว้ก่อนที่กฎระเบียบดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับ

กลุ่มรักษาทรัพยากรธรรมชาติจึงได้อุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์เขต ดี.ซี. (The Court of Appeals for the District of Columbia Circuit)

ศาลอุทธรณ์เขต ดี.ซี. ได้วินิจฉัยว่า การดำเนินการในกระบวนการออกกฎระเบียบยังไม่ถูกต้องและเหมาะสม คณะกรรมการพลังงานปรมาณูจะต้องพิจารณาถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของกระบวนการหมุนเวียนเชื้อเพลิงและการกำจัดกากของเสียในขั้นตอนการพิจารณาอนุมัติให้ผู้ประกอบการแต่ละรายดำเนินกิจการโรงไฟฟ้าด้วย จึงจะถือได้ว่าเป็นการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

ส่วนกระบวนการพิจารณาในการออกกฎระเบียบนั้น ศาลอุทธรณ์เขต ดี.ซี. พิพากษาว่า แม้ว่าคณะกรรมการพลังงานปรมาณูจะได้ดำเนินการตามขั้นตอนทั้งหมดในกระบวนการออกกฎระเบียบที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (The Administrative Procedure Act) ซึ่งบัญญัติไว้ในบรรพ ๕ มาตรา ๕๕๓ ของประมวล

กฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา^๕ (5 United States Code § 553) และกฎหมายอื่นๆ ด้วยแล้วก็ตาม แต่การดำเนินการดังกล่าวยังไม่เพียงพอ ดังนั้น จึงให้เพิกถอนกฎระเบียบดังกล่าว และให้เพิกถอนการพิจารณาอนุมัติให้บริษัท เวอร์มอนต์ แยกก็ ดำเนินกิจการโรงไฟฟ้า โดยส่งสำนวนกลับไปให้คณะกรรมการพลังงานปรมาณูดำเนินการพิจารณาใหม่ บริษัท เวอร์มอนต์ แยกก็ จึงอุทธรณ์ต่อศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกา

คำวินิจฉัย

ศาลสูงสุด (The U.S. Supreme Court) พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

๑. สภาคองเกรสได้บัญญัติ บรรพ ๕ มาตรา ๕๕๓ ของประมวลกฎหมายแห่งสหรัฐอเมริกา โดยมีเจตนารมณ์ที่จะให้ศาลเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการตรวจสอบให้หน่วยงานทางปกครองต่างๆ ดำเนินการตามขั้นตอนในกระบวนการออกกฎระเบียบ และหน่วยงานทางปกครองก็มีอิสระในการใช้ดุลพินิจของตนเพื่อกำหนดขั้นตอนต่างๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกกฎระเบียบดังกล่าวได้^๖ โดยทั่วไปแล้ว แม้ว่าหน่วยงานจะไม่กำหนดขั้นตอนใดๆ เพิ่มเติม ศาลก็ไม่อาจพิจารณากำหนดขั้นตอนแทนหน่วยงานได้ และแม้ว่าจะไม่ได้มีกฎหมายกำหนดไว้ การริเริ่มดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ ก็ควรอยู่ในดุลพินิจของหน่วยงานที่รัฐสภามอบหมายให้มีอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่

^๕ มาตรา ๕๕๓ ได้บัญญัติไว้ในเรื่องการออกกฎระเบียบ โดยกำหนดไว้ในอนุมาตรา บี ว่า ข้อสังเกตที่เกี่ยวกับกฎระเบียบที่จะต้องนำเสนอเพื่อพิจารณานั้นจะต้องนำไปพิมพ์เผยแพร่ใน “Federal Register” ซึ่งเป็นหนังสือที่มีลักษณะคล้ายกับราชกิจจานุเบกษา และอนุมาตรา ซี กำหนดให้หน่วยงานจะต้องให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบด้วยการยื่นเอกสารเพื่อแสดงความคิดเห็นหรือข้อโต้แย้ง โดยอาจจะแถลงการณ์ด้วยวาจาหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ ภายหลังจากที่หน่วยงานได้พิจารณาข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว หน่วยงานจะประมวลผลข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับเพื่อจัดทำรายงานสรุปผลโดยระบุถึงความเป็นมาและความมุ่งหมายของกฎระเบียบอย่างกระชับด้วย

^๖ ในกระบวนการพิจารณาออกกฎระเบียบหนึ่งๆ หน่วยงานทางปกครองจะดำเนินการในรูปแบบขององค์กรกึ่งตุลาการ (Quasi-judicial determination) ที่ประกอบด้วยกลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่งเพื่อพิจารณาข้อเท็จจริงในแต่ละกรณี โดยหน่วยงานอาจกำหนดกระบวนการอื่นๆ เพิ่มเติมก็ได้ รวมทั้งการดำเนินการเพื่อเยียวยาผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และให้ได้รับข้อมูลและข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ประกอบการพิจารณา และยังเป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะด้วย ดังนั้น หน่วยงานทางปกครองจึงมีอิสระที่จะกำหนดรูปแบบขั้นตอนในการดำเนินการพิจารณาของตนเอง และมีอิสระที่จะดำเนินการตามขั้นตอนในการพิจารณาตรวจสอบเพื่อให้การดำเนินการตามภาระหน้าที่ด้านต่างๆ ของตนเสร็จสิ้นไป

ของรัฐย่อมมีความรู้ความเข้าใจอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ตนควบคุมดูแลอยู่เป็นอย่างดี และสามารถที่จะเลือกรูปแบบของกฎระเบียบให้เหมาะสมกับลักษณะและประเภทของอุตสาหกรรมหรือให้เหมาะสมกับสภาพงานของหน่วยงานได้ดีกว่าศาลหรือสภาคองเกรส

๒. ศาลสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ดีความและนำบทกฎหมายและแนวบรรทัดฐานของคดีไปปรับใช้ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะในกรณีที่ศาลได้มีการพิจารณาทบทวนด้วยการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับขั้นตอนการพิจารณาออกกฎระเบียบของหน่วยงานทางปกครองที่ได้รับมอบหมายจากสภาคองเกรสให้รับผิดชอบหน้าที่ที่สำคัญๆ ยิ่งไปกว่านั้น การที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาการกระทำของหน่วยงานทางปกครองที่ได้ผ่านการพิจารณาอย่างเต็มรูปแบบ (full adjudicatory hearings) แล้ว เป็นการพิจารณาที่ก้าวล่วงเข้าไปในกระบวนการพิจารณาวินิจฉัยของหน่วยงานทางปกครองโดยไม่เหมาะสม

(๑) คดีนี้คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้ดำเนินการภายในขอบอำนาจตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว เนื่องจากในขณะที่คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้อนุมัติให้ดำเนินกิจการโรงไฟฟ้าด้วยเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์นั้น คณะกรรมการพลังงานปรมาณูได้พิจารณาผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของการหมุนเวียนเชื้อเพลิงต่างๆ ด้วยแล้ว

(๒) หากพิจารณาตามบทบัญญัติในกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายว่าด้วยนโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ค.ศ. ๑๙๖๙ พุทธการณแห่งคดีลักษณะของประเด็นที่ได้รับการพิจารณา และแนวปฏิบัติของหน่วยงาน ประกอบกับคำสั่งของคณะกรรมการพลังงานปรมาณูที่ออกตามกฎหมายแล้ว จะเห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจพิจารณาหรือแก้ไขกระบวนการในการออกกฎระเบียบของคณะกรรมการพลังงานปรมาณูที่ได้ดำเนินการไปในสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

(๓) ในการพิจารณาทบทวนของศาลนั้น ศาลที่พิจารณาคดีจะต้องพิจารณาว่า กฎระเบียบที่พิพาทได้ผ่านกระบวนการพิจารณาทางปกครองในการพิสูจน์เหตุผลหรือข้อเท็จจริงไว้อย่างเพียงพอแล้วหรือไม่ หรือได้ดำเนินการตามที่กฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองกำหนดไว้หรือไม่เท่านั้น ศาลจะไม่พิจารณาเกินขอบเขตของการพิจารณาในด้านรูปแบบของการดำเนินกระบวนการ

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ และให้ส่งสำนวนคืนไปยังศาลอุทธรณ์ เพื่อให้พิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่